

[Jørgen Junior]

»De små, dumme danskere« blev der sagt for et antal år siden fra tysk side, og hvis man læser debatterne i det forløbne tiår igen og ser, hvilke argumenter der har været brugt, må man vel nok konstatere, at det ærlig talt er en sørgmodig situation, det danske samfund står i, også hvad angår TV-meningsmonopolet og Danmarks Radio.

Det er givet underordnet, hvad der besluttes her, og underordnet er også den megen snak, der har været heroppe gennem mange år og fortsat i dag. At Danmark dækkes af reklame-TV i løbet af ganske få år, er simpelt hen bare en kendsgerning. Det sker via satellit, og vi kan ikke ændre den tekniske udvikling, som finder sted i verden, vi skal heller ikke ændre den, og det er i virkeligheden kun glædeligt. Men det vil sige, at det bliver lidt af en skindiskussion heroppe, for der kommer reklamer på det danske marked via TV i løbet af ganske kort tid: 2 år, 3 år. Begyndelsen med forsikringselskabet i nordtysk TV er en spædbegyndelse, og det er kun noget, der viser vejen.

De tanker, man hidtil har haft herhjemme med Nordsat, med urealistisk tro på, at man politisk kan styre et monopolmedium som Danmarks Radio, er forældede. Nordsat går jeg ud fra mere eller mindre er sat på porten; jeg går ud fra, at den tanke ikke eksisterer mere. Man er sikkert klar over, at det er et urimeligt prestigeprojekt til alt for store penge, som aldrig vil blive realiseret, hvilket kun er godt.

Som følge deraf er jeg naturligvis fuldstændig enig med de bemærkninger, der er kommet fra det konservative folkepartis ordfører; der er stort set ikke ét ord af det, han sagde, jeg ikke kan erklære mig enig i.

Jeg er også enig i intentionerne, således som de lægges frem fra såvel centrum-demokraterne som venstre. Vi har tidligere fremsat vores eget forslag, og det hed forslag om Danmarks frie Radio; venstres hedder forslag om Danmarks uafhængige Radio. Der er visse forskelle, og jeg synes ikke, at venstres og CDs forslag er vidtrækkende nok, men det er klart, at vi realistisk må se, hvad der kan skabes et flertal for, og jeg vil da håbe, at disse forslag nu langt om længe kan få brudt denne mærkværdige danske stædighed, som er repræsenteret gennem socialdemokratiet, der tror, at man kan styre medierne ad den politiske vej, at man kan undgå rekla-

mer, at vi alene i Danmark kan være fri for reklamer, og som så kører frem med alt dette her om, at reklamerne er negative på alle mulige sædvanlige måder, som man tidligere har sagt.

Man henviser til, at reklame-TV gør varerne dyrere. Det er et postulat. Fru Birte Weiss kommer med forskellige påstande, som man, hvis man er venlig, undlader at kalde for vrøvl, men de minder meget om det efter min opfattelse. Og ministerens forsøg på at henvise det hele til en mediekommission og lægge et røgslør ud over hele debatten tjener heller ikke noget fornuftigt formål.

Det er min opfattelse, at de foreliggende tre forslag, hvoraf SFs forslag er et forslag, jeg ikke skal beskæftige mig særligt med, fordi det går i den modsatte retning af, hvad vi finder er fornuftigt, bør danne grundlag for en reel debat. Det er ikke nok, at en mediekommission over flere år skal prøve at finde frem til noget.

Venstres forslag, som jeg ikke synes er tilstrækkeligt, giver dog i hvert tilfælde et reelt grundlag for hurtigt at få taget nogle beslutninger, således at vi i det mindste kan komme i gang. Det kan vi altså støtte helhjertet.

Jeg synes nok, at en leder forleden dag i Børsen på udmærket vis forklarede, hvad der er situationen. Nu er det måske nok en lille smule hårdt at tage den nye kulturminister frem som et skråkindjagende eksempel, for hun står jo ikke alene om sit synspunkt, men jeg synes dog, man bør have citeret et par linjer fra den leder i Børsen den 20. marts, hvori der stod følgende:

»Fru Østergaard og hendes ligesindede bør nok en dag slå skodderne i elfenbenstårnet til side. Så vil de formentlig blive klar over, at langt de fleste seere hellere vil have en »hjemmebiograf« ovre i hjørnet end den statsmonopoliserede støttepædagog, hvis fornemste opgave synes at være at levere kandidater til de politiske partier.

Hvad nyhedsformidlingen i TV angår, bør Lise Østergaard heller ikke nære nogen frygt. Både USA, Tyskland og England har fremragende TV-journalistik.«

Når ministeren i dag siger, at man må nære angst for sensationsprægede udsendelser og for, hvilke udsendelser der ikke kommer med, ja, så må man konstatere, at det ikke er andet end et socialdemokratisk ønske om at prøve at påvirke befolkningen gennem medi-